

ΕΓΓΡΑΦΑ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΚΗΤΗΣ

ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ Μ. ΛΑΥΡΑΣ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΚΩΔΙΚΟΣ ΑΥΤΗΣ

α'

«Εὐλογον πολλά και κατά πάντα ἀναγκαῖον και σωτήριον εἶναι τὸ νὰ ἐνεργῶνται μετὰ προθυμίας τὰ ὅσα εἰς δόξαν τοῦ ἁγίου Θεοῦ, και εἰς ψυχικὴν σωτηρίαν τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν ἀποβλέπουσι. Τοῦτο αὐτὸ μέγιστον και χρέος ἀπαράιτητον ὑπάρχει τοῖς κατά Θεὸν ζῶσι τε και πολιτευομένοις· μηδεὶς γὰρ τὸ ἑαυτοῦ ζητεῖτω μόνον, ἀλλὰ και τὸ τοῦ ἑτέρου ἕκαστος, φησὶν ὁ θεῖος Ἀπόστολος. Ὁ τοίνυν ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει πνευματικὸς Ἰουστίνος, ὁ παρωκῆσας εἰς τὸ κατά τὸν Γιαννακόπουλον ¹ κελλίον ἡμῶν τοῦ Τιμίου Προδρόμου, σκοπὸν ἔχων νὰ αὐξήσῃ τὸ κελλίον αὐτό, και κατά θεῖον ζῆλον νὰ τὸ μεταρρυθμίσῃ εἰς τάξιν Σκήτεως ὑποκειμένης τῇ ἱερᾷ ἡμῶν Μεγίστῃ Λαύρᾳ, κατέβαλε κόπους ἀμέτρους και ἔξοδα ὑπερβολικὰ διὰ τὴν κατάβασιν τοῦ ἀπὸ κυρ Ἡσαίου ὕδατος ². Μετὰ τὴν ἀποβίωσιν τοῦ μακαρίτου Ἰουστίνου, ἀγνοουμένου τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ, ἐδέχθησαν τὸ ὁσπήτιον ἐκεῖνοι οἱ διάδοχοί του, ὡς Κελλίον πάλιν, μετὰ Μοναστηριακὴν ὁμολογίαν, κατά τὴν συνήθειαν τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Ἀλλ' ὁ Πανιερώτατος και Σεβασμιώτατος ἡμῶν Δεσπότης ἅγιος Μολδοβάνος κυρ Βενιαμείμ, γινώσκων τὸν σκοπὸν τοῦ Ἰουστίνου, και φιλοτιμούμενος νὰ ἀποκατασταθῇ τὸ Κελλίον ἐκεῖνο κοινοβιακὴ Σκήτη τῶν Μολδοβάνων, πρὸς ἀνάπαυσιν τῶν εἰς τὰ ἐνταῦθα χάριν ἡσυχίας και μοναδικῆς πολιτείας ἐπιδημούντων ἀδελφῶν Μολδοβάνων, ἔγραψεν ἅπαξ και δις τῇ καθ' ἡμᾶς Ἱερᾷ ἀδελφότητι, ἀξίων νὰ συγκατανεύσῃ εἰς τὴν θεοφιλῆ ταύτην αἴτησιν τῆς Σεβασμιότητός του, και νὰ συστηθῇ τὸ Κελλίον τοῦ τιμίου Προδρόμου Κοινοβιακὴ Σκήτη τοῦ εὐσεβοῦς γένους τῶν Μολδοβάνων. Ὅθεν περιχαρῶς δεξάμενοι τὴν ἔνθεον προτροπὴν τῆς αὐτοῦ Σεβασμιότητος δεδώκαμεν τοῖς εἰς τὰ ἐνταῦθα Μολδοβάνοις τὴν περὶ Σκή-

1. Ἡ θέσις αὕτη κεῖται κατά τὸν Ἀκράθω· εἰς τὸ τελευταῖον ἀκρωτήριον τοῦ Ἁγίου Ὁρους.

2. Ἡ μαγευτικὴ αὕτη θέσις ἀπέχει τῆς Σκήτης 1¼ τῆς ὥρας.

τως ἄδειαν καὶ ἀνάκτησιν Κελλίων¹. Πλὴν λείποντος εἰς Μολδαυ-
ταν τοῦ ὀσιωτάτου γέρο Παταπίου, ὃς ἦν διάδοχος τοῦ μακαρίτου
Ἰουστίνου, δὲν ἐπεκυρώθη τότε ἡ ἄδεια μὲ ἐνσφράγιστον γράμμα τοῦ
Ἱεροῦ ἡμῶν Μοναστηρίου πρὸς ἡσυχίαν καὶ ἀνάπαισιν τῶν ἐκεῖσε
προσκαρτερούντων ἀδελφῶν. Ἦδη δέ, ἐλθόντος τοῦ εἰρημένου γέρο
Παταπίου, καὶ ἐνώπιον τῆς Ἱεραῆς ἡμῶν Συνάξεως παραστάτος μετὰ
τοῦ συναδελφοῦ αὐτοῦ Γρηγορίου μοναχοῦ, ἐζήτησαν ἀμφοτέρωι μεθ'
ἱεσίας ἔγγραφον ἐπικύρωσιν, κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Σεβασμιωτάτου τοῦ
ἁγίου Μολδαυίας, καὶ γέροντος ἡμῶν, περὶ τῆς συστάσεως τῆς Ἱε-
ραῆς ταύτης Σκήτης, ἣτις μὲ ψιλὸν μόνον ὄνομα μέχρι τῆς σήμερον
εἶχε τὴν ἐπωνυμίαν καὶ δὴ ἀποδεξάμενοι τὴν ἔνθερον αἴτησιν αὐτῶν
καθὼς καὶ πρότερον βεβαιούμεν τὴν σύστασιν τῆς κοινοβιακῆς ταύ-
της Ἱεραῆς Σκήτης τῶν Μολδοβάνων διὰ τοῦ παρόντος ἡμῶν ἐνσφρα-
γίστου γράμματος, διηρημένου ἐν τοῖς ἐφεξῆς κεφαλαίοις.

Α'. Κατὰ τὰ προνόμια τῶν λοιπῶν Ἱερῶν Σκητῶν, ἀπεφασίσθη
ὅτι τὸ Κελλίον τοῦτο τοῦ τιμίου Προδρόμου νὰ ἦναι καὶ νὰ λέγηται
τοῦ λοιποῦ κοινοβιακῆ Σκήτη τοῦ εὐσεβοῦς γένους τῶν Μολδοβάνων,
ὑποκειμένη τῇ Ἱεραῇ ἡμῶν Μεγίστῃ Λαύρᾳ εἰς αἰῶνά τὸν ἅπαντα,
ἔχουσα ὡς σύνηθες καὶ σφραγίδα τοῦ τιμίου Προδρόμου, τὴν ὁποίαν
θέλει βαστάζει ὁ κατὰ καιρὸν Δικαῖος διὰ νὰ σφραγίσῃ εἰς τὰ ἀπὸ
μέρους τῆς Σκήτης πεμπόμενα γράμματα καὶ εἰς τὰς ἀποδείξεις τῶν
ἐλεημοσυνῶν, καθὼς καὶ αἱ λοιπαὶ ἅπασαι Σκηταὶ τῆς καθ' ἡμᾶς
Μεγίστης Λαύρας καὶ τῶν ἄλλων μοναστηρίων.

Β) Κυριακὸν τῆς Ἱεραῆς ταύτης Σκήτης τοῦ τιμίου Προδρόμου

1. Χωρὶς νὰ λάβωσιν ὑπ. ὄψιν ὀρητὸν ὄρον τῆς Διαθήκης τοῦ Ἁγίου
Ἀθανασίου ὅστις πρὸ χιλίων ἐτῶν προβλέπων τὴν σημερινὴν κατάστασιν
τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἔγραφε: «Προοκείσθω δὲ καὶ τοῦτο τοῖς διατεταγμένοις
παρ' ἡμῶν, ὡς εἶπερ τινες βούλοιντο ποτε τῶν ἀπὸ ξένης φοιτῶντων κελ-
λία ἕτερα οἰκοδομησαὶ ἢ καὶ ἀγρὸν ἀνεγεῖραι καὶ φιλοκαλῆσαι, μηδαμῶς
τοῦτο παραχωρῆσαι ἐν πάσῃ τῇ τῆς Λαύρας περιοχῇ· σκάνδαλα γὰρ ἐκ τού-
του καὶ ταραχαὶ εἰώθασιν ἀναφύεσθαι· ἄλλως τε δὲ καὶ τὰ τῆς μονώσεως
καὶ ἡσυχίας ἐκ τοῦ πλησιασμοῦ κατὰ μικρὸν ἀκρωτηριάζεσθαι πέφυκε. Διὰ
τοῦτο οὔτε παρ' ἐτέρου προσώπου οὔτε παρ' αὐτοῦ τοῦ Καθηγουμένου τῆς
Λαύρας Κελλίου γενέσθαι (παρὰ τῶν ἐκ ξένης φοιτῶντων) ἢ ἀγρὸν διορίζο-
μαι, ἀλλ' οὔτε καὶ ἀμπελῶνα μέχρι καὶ ἐνὸς πλινθίου (πολλῶ μᾶλλον Σκή-
την!) εἶτε ἐν τῇ τῆς Λαύρας περιοχῇ εἶτε ἐν Μυλοποτάμῳ βούλομαι φυ-
τευθῆναι». Τί τὸ ἐντεῦθεν τῆς ὡς μὴ ὄφειλε παραβιάσεως τῶν θεοπνεύ-
στων τούτων διατάξεων; ταραχαὶ καὶ σκάνδαλα διηνεκῆ καὶ ἐντὸς τῆς Σκή-
της καὶ μεταξύ Σκήτης καὶ Μονῆς ἀνεπανόρθωτα.

ἐδιωρίσθη ἡ Ἐκκλησία τοῦ τιμίου Προδρόμου, εἰς τὴν ὁποίαν νὰ ἐκτελῶνται αἱ κοιναὶ ἀγρυπνίαι, καὶ συνήθεις ἀκολουθίαι καὶ μνημόσυνα ὑπὲρ τῶν ἐλεούντων εὐσεβῶν χριστιανῶν.

Γ) Ὁ Δικαῖος καταγόμενος ἀπὸ τὸ γένος τῶν Μολδαβάνων, καὶ ὑπόληψιν ἔχων καλὴν, νὰ ψηφίζεται παρὰ τοῦ Ἱεροῦ Μοναστηρίου, καὶ νὰ ἀποκαθίσταται μὲ τὴν γνώμην τῶν ἐκεῖσε ἀδελφῶν, εἰς τὸν ὁποῖον Δικαῖον νὰ ὑποτάσσονται ὅλοι οἱ λοιποὶ καὶ νὰ ὑπακούωσιν εἰς τὰς διαταγὰς του· οἱ δὲ μὴ πειθόμενοι, νὰ διώκωνται, ὡς σκανδάλων καὶ ταραχῶν πρόξενοι.

Δ) Καὶ ἐπειδὴ εἶναι Σκήτη Κοινοβιακὴ, ἐπάναγκες ἐστὶ νὰ συζῶσιν ἅπαντες μιᾷ ψυχῇ καὶ καρδίᾳ καὶ γνώμῃ, τόσον εἰς τὰς πνευματικὰς ὑπηρεσίας, ὅσον καὶ εἰς τὰς σωματικὰς, πειθόμενοι εἰς τὰς προσταγὰς τοῦ Δικαίου, κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν κοινοβιούντων, ὁ ὁποῖος Δικαῖος νὰ εἶναι μαρτυρημένος εἰς τὰ πνευματικὰ καὶ δόκιμος εἰς τὰ τοῦ Κοινοβίου καὶ ἔμπειρος.

Ε) Τὰ βασιλικά δοσίματα, χαράτζια δηλαδή καὶ κεφαλιάτικα τῶν ἐν τῇ Ἱερᾷ ταύτῃ Σκῆτι εὐρισκομένων καὶ κοινοβιακῶς βιούντων, ὀφείλει ὁ κατὰ καιρὸν Δικαῖος νὰ ἀποκρίνηται ἀπροφασίστως εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς Ἱερὰν Λαύραν ἀπὸ τὸ Κυριακόν, καὶ ὅσοι ἄνθρωποι εὐρίσκονται, τόσα δοσίματα νὰ πληρώνῃ, καθ' ὃν τρόπον καὶ αἱ λοιπαὶ Σκῆται πληρώνουσι.

ΣΤ) Ὁ τόπος τοῦ τιμίου Προδρόμου μὲ τὸ νὶ ἦτον ἔκπαλαι περιορισμένος κατὰ τὴν τάξιν Κελλίων, ἔχων ἀμπελῶνα, καὶ ἐλαιόδενδρα καὶ κῆπον, πρὸς ἀνάπαυσιν τῶν ἐκεῖσε ἀδελφῶν, πάλιν τὴν αὐτὴν περιοχὴν ἀπεφασίσθη νὰ ἔχη, χωρὶς νὰ ἐκτανθῇ περισσότερον· ἂν ὅμως μετὰ καιρὸν γίνωσι πολλοὶ ἄνθρωποι, καὶ στενοχωρούμενοι χρειασθῶσι τόπον διὰ οἰκήματα, ἢ ἀμπελῶνα ἢ κῆπον, νὰ λαμβάνωσιν ἄδειαν ἀπὸ τὸ Ἱερὸν Μοναστήριον, καὶ οὕτω νὰ ἀνοίγωσι τόπον καὶ νὰ κτίζωσιν, ὅμως καὶ κερεστὸν ὅταν χρειασθῶσι νὰ ζητήσωσιν ἄδειαν καὶ οὕτω μετ' εὐλογίας νὰ κόπτωσι ὄθεν κριθῆ εὐλογον.

Ζ) Ὅλοι κοινῶς οἱ ἐν τῇ Ἱερᾷ Σκῆτι κατοικοῦντες καὶ συνασκούμενοι, ὅ τε Δικαῖος, καὶ οἱ λοιποί, πρέπει νὰ φέρωνται πάντοτε εὐπειθῶς εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς Ἱερὰν Λαύραν, καὶ νὰ διάγωσι βίον ἀσκητικὸν καὶ κοινοβιακόν, χωρὶς νὰ ἐξουσιάζῃ τις ἐξ αὐτῶν ἔξω τῆς περιοχῆς τῆς Σκῆτης οἴκημα, ἢ κῆπον, ἢ δένδρον, τὰ ὁποῖα εἶναι ἴδια τῶν ἰδιορρῦθμων.

Η) Ἐπειδὴ ἔξωθεν τῆς περιοχῆς τῆς Ἱερᾶς ταύτης Σκῆτης εὐ-

ρίσκονται καλύβαι ἐν αἷς κατοικοῦσι Μολδοβάνοι καὶ Ρωμαῖοι οἵτινες δυσαρεστούμενοι, δὲν ὑποτάσσονται εἰς τὴν ἤδη συστηθεῖσαν κοινοβιακὴν Σκήτην, οἷτοι νὰ ἐξουσιάζωνται καὶ νὰ δεσπόζωνται ἀπὸ τὴν καθ' ἡμᾶς Ἱερὰν Λαύραν, καὶ εἰς τὴν Λαύραν νὰ πληρώνωσι τὰ δοσίματά των, καὶ ἡ Λαύρα μετὰ θάνατον, ὡς σύνθητες, νὰ τοὺς κληρονομήῃ ὁ δὲ κατὰ καιρὸν Δικαῖος, καὶ οἱ σὺν αὐτῷ, τοῦτο μόνον ὀφείλουσι, τὸ νὰ γνωρίζωσιν αὐτοὺς ὡς ἀδελφοὺς καὶ νὰ ἀγαπῶσι κατὰ τὸ χρέος τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης.

Θ) Ἐκ τὰς ἐξωθεν ἐρχομένας ἐλεημοσύνας τὰς διδομένας παρὰ τῶν ἐλεούντων διὰ τοὺς ἔσω τοῦ κοινοβίου ἀσκητάς, καὶ διὰ τοὺς ἔξω ἐρημίτας, ὅσοι δηλαδὴ εὗρισκονται πλησίον τῆς Σκήτης, ὁ κατὰ καιρὸν Δικαῖος νὰ δίδῃ καὶ εἰς τοὺς ἔξω μέρος τι ἀπὸ τὰς ἐλεημοσύνας ἐκεῖνας, διὰ νὰ μὴ προξενῶνται σκάνδαλα καὶ ταραχαί. Ὅσας δὲ ἐλεημοσύνας ἄλλας πάλιν ἀπροσδιορίστως συνάξῃ τὸ Κυριακόν, νὰ εἶνε μόνον τῆς Σκήτης διὰ τὰ ἔξοδα των.

Ι) Ἐάν ἔλθῃ τις ἐξωθεν μὲ σκοπὸν νὰ κοινοβιάσῃ εἰς τὴν Ἱερὰν ταύτην Σκήτην, καὶ ὕστερον μὴ ὑποφέρων τοὺς κόπους τοῦ Κοινοβίου, θελήσει νὰ κτίσῃ ἰδιαιτέραν Καλύβην πρὸς ἡσυχίαν του, νὰ λαμβάνῃ ἄδειαν ἀπὸ τὸ Μοναστήριον καὶ νὰ κτίσῃ, ὅστις καὶ ἂν εἶναι ὑποκείμενος εἰς τὴν Ἱερὰν Λαύραν, καθὼς καὶ αἱ λοιπαὶ Καλύβαι.

ΙΑ.) Ὅταν τις τῶν κοινοβιούντων θελήσῃ νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὸν κόσμον, ἢ διὰ ὑπόθεσιν τῆς Σκήτης ἀπεσταλμένος, ἢ διὰ ἰδιαιτέραν, νὰ λαμβάνῃ πρῶτον ἄδειαν καὶ εὐλογίαν ἀπὸ τὸ Ἱερὸν Μοναστήριον, καὶ οὕτω νὰ ἀπέρχηται, καθὼς τοῦτο γίνεται καὶ εἰς τὰς λοιπὰς Σκήτας.

ΙΒ.) Τὰ ἐν τῇ Ἱερᾷ ταύτῃ Σκήτῃ εὗρισκόμενα Ἱερὰ κειμήλια, ἄμφια βιβλία, καὶ λοιπὰ σκεύη τοῦ ὀσπιτίου, ἀποφανόμεθα νὰ ἦναι ἀναφαίρετα καὶ ἀναπόσπαστα ἀναθήματα τῆς Ἱερᾶς ταύτης, Σκήτης χωρὶς νὰ οἰκειοποιῆται τις τὸ παραμικρόν, τάχα ὡς ἰδικόν του· τὰ γὰρ ἅπασι τῷ θεῷ ἀφιερωθέντα οὐκ ἀφαίρουσται, καὶ ὅσα ἄλλα ἔλθωσιν εἰς τὸ μετέπειτα νὰ καταγράφωνται εἰς τὸν κώδικα μετὰ τῶν λοιπῶν εἰς διηνεκὴ μνήμην καὶ ἀσφάλειαν.

ΙΓ.) Καὶ τελευταῖον ὅταν ἀποθάνῃ τις ἐκ τῶν κοινοβιούντων ἀδελφῶν τῆς Ἱερᾶς ταύτης Σκήτης, ἐπειδὴ τὸ Ἱερὸν Μοναστήριον δὲν ἔχει νὰ λαμβάνῃ ἄλλο τι, ὁ κατὰ καιρὸν Δικαῖος νὰ ἀποδίδῃ εἰς τὸ Ἱερὸν Μοναστήριον δέκα γρόσια διὰ σαρανταλείτουργον τοῦ ἀποθανόντος,

Ταῦτα τὰ ἀνωτέρω δεκατρία κεφάλαια, ἀποβλέποντα εἰς σύστασιν καὶ καλὴν εὐταξίαν τῆς νεοσυσταθείσης ταύτης Ἱερᾶς Κοινοβιακῆς

~~Σκήτης τῶν Μολδοβάνων, ἀπεφασίσθησαν παρὰ τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως~~
 τῆς καθ' ἡμᾶς Μεγίστης Λαύρας, με γνώμην καὶ θέλησιν τῶν ἐν τῇ
 Σκήτῃ εὐρισκομένων Μολδοβάνων, καὶ ἐπεκυρώθησαν τῇ Μοναστη-
 ριακῇ σφραγίδι, καὶ ταῖς ἡμετέραις ὑπογραφαῖς· διὸ ἐδόθη τὸ παρὸν
 τοῖς ἡμετέροις ἀσκηταῖς Μολδοβάνοις εἰς ἔνδειξιν καὶ ἀσφάλειαν κατὰ
 τὸ χλιοστὸν ὀκτακοσιοστὸν εἰκοστὸν ἔτος ἀπὸ Χριστοῦ.

Ἐὸ Δικαῖος τῆς Μεγίστης Λαύρας Γαβριήλ βεβαιοῖ

Ἐὸ Προηγούμενος Παρθένιος βεβαιοῖ. Ἐὸ Προηγ. Θεοδοσίος.

Ἐὸ Προηγ. Σωφρόνιος. Ἐὸ Προηγ. Λαυρέντιος. Ἐὸ Ἀρχιμ. Παρθένιος.

Ἐὸ Προηγ. καὶ ἐπίτροπος τῆς Μεγίστης Λαύρας Γεράσιμος βεβαιοῖ.

Ἐὸ Προηγ. Νεόφυτος ὁ Προηγ. Ἀγάπιος ὁ Προηγ. Θεοδώρητος.

Ἐὸ Προηγ. Ναθαναήλ ὁ Προηγ. Γαβριήλ ὁ Προηγ. Μακάριος.

Ἐὸ Προηγ. Χαρίτων ὁ Γέρο Μελέτιος Ἐέρο Γρηγόριος Ἐέρο Παρ-
 θένιος ἐπίτροπος βεβαιοῖ Παχώμιος βεβαιοῖ Ἰώσκειος βεβαιοῖ.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως ἠκολούθησεν ἡ Ἑλληνικὴ Ἐπανάστασις καὶ λοιπὰ
 γεγονότα : καὶ ἡ σύστασις τῆς Σκήτης ἐματαιώθη· καὶ ἐπομένως· καὶ τὸ
 Κελλίον τοῦτο περιήλθε πάλιν εἰς χεῖρας Ἑλληνικᾶς· ὁπότε κατὰ τὸ ἔτος
 1852 ἀνεκινήθη πάλιν τὸ ζήτημα, ὅτε γέρον τῷ Κελλίῳ τούτῳ ἦτο ὁ ἐκ
 Πάτμου Ἱεροθέος ἀνὴρ λίαν ἐνάρετος ἀλλὰ δυστυχῶς ἄστατος. Τούτου ὁ
 ὑποτακτικὸς Φωστήριος ἀπέθανε πρὸ ὀλίγων ἐτῶν.

β'.

Ἐὸ Οἰώτατοι Πατέρες τῆς Ἱερᾶς Μεγίστης Λαύρας τοῦ ὁσίου καὶ
 θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Ἀθανασίου τοῦ Ἁθωνοῦ τέκνα ἐν Κυρίῳ
 ἀγαπητά μοι πατρικῶς σᾶς εὐχομαι.

Μετὰ τὰς πατρικὰς εὐλογίας, εὐχὰς, καὶ προσηρήσεις μου, καὶ μετὰ
 τὰς ἐνθέρμους πρὸς τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς Πατέρα ἡμῶν δεήσεις, ὅπως
 φωτίζη τὴν ὑμῶν ὁσιότητα εἰς τὸ βέλτιον πρὸς ἐπίτευξιν τῶν σωτη-
 ρίων, καὶ τῆς αἰωνίου μακαριότητος, ὑπὲρ ἧς πάντες τὸν ἀγῶνα προῦ-
 θέμεθα· κρίνω εὐλογον νὰ ἀπευθύνω ὑμῖν τὴν πατρικὴν μου ταύτην
 ἐπιστολήν, περιστρεφομένην εἰς τὴν ἐφεξῆς ὑπόθεσιν.

Πρὸ τριακοντα καὶ πέντε περίπου ἐτῶν ὁ ἀοίδιμος προκάτοχός
 μου Βενιαμὲν ἔγραψε τῇ καθ' ὑμᾶς Ἱερᾷ ἀδελφότητι, ἀξιῶν αὐτῇ
 περὶ τῆς συστάσεως τοῦ κελλίου τοῦ τιμίου Προδρόμου εἰς Σκήτην
 πρὸς ἀνάπαισιν καὶ ψυχικὴν σωτηρίαν τῶν αὐτόθι ἀσκουμένων εὐσε-
 βῶν Μολδαυῶν ἡ δὲ Ἱερὰ Μεγίστη ὑμῶν Λαύρα, σύμφωνα μετὰ τὴν
 πρόθεσιν τοῦ ἐν μακαρίῳ τῇ λήξει πνευματικοῦ Ἰουστίνου, τοῦ παρῶ-

κῆσαντος ἐκπαλαί εἰς τὸ κατὰ τὸν Γιαννακόπουλον ὀνομαζόμενον κελ-
 λιον, δεξαμένη ἀξιεπαίνως τὴν προτροπὴν τοῦ ῥηθέντος ἀοιδίμου συνα-
 δελφοῦ μου, δέδωκε τοῖς τότε παροικοῦσιν αὐτόθι εὐσεβοῖς Μολδαυ-
 οῖς τὴν περὶ συστάσεως Σκήτης, καὶ περὶ ἀνικτήσεως κελλίων ἄδειαν,
 ἐκδώσασα κατὰ τὸ 1820 τῷ μακαρίτῃ γερο Παταπίῳ διαδόχῳ τοῦ εἰ-
 ρημένου Ἰουστίνου, ἐνσφράγιστον αὐτῇ γράμμα δι' οὗ ἐβεβαίωσε τὴν
 σύστασιν τῆς Κοινοβιαχῆς περὶ ἧς ὁ λόγος Σκήτης. Ἐκτοτε τοίνυν
 συστηθεῖσα ἡ Σκήτη αὕτη τοῦ τιμίου Προδρομοῦ, ὡς τὸ ὑπὸ τῆς με-
 γίστης καθ' ὑμᾶς Ἱερῶς Λαύρας ἐκδοθὲν ἐνσφράγιστον γράμμα κομι-
 σθὲν παρὰ τῶν τότε ἐλθόντων ἐντεῦθεν μοναχῶν Μολδαβῶν παρα-
 καταθεσάντων αὐτὸ εἰς τὴν παρ' ἡμῖν Ἱερῶν Μονὴν τοῦ Νιέμτζου, διε-
 τηρήθη οὕτω μέχρι τινὸς διὰ τῶν ἐλεῶν τῶν εὐσεβῶν καὶ ὀρθοδόξων
 Χριστιανῶν, οὐ που μικρῶν δὲ πόνων καὶ μόχθων διὰ τὸ βαρὺ τῶν
 καιρικῶν περιστάσεων. Ἐλθόντων ἤδη ἐνταῦθα κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος
 δύο ἐκ τῶν εἰς τὰ ὄρια τῆς Ἱερῶς Λαύρας ἀσκουμένων Μολδαβῶν μο-
 ναχῶν, τῶν Ἱερομονάχων Νήφωνος καὶ Νεκταρίου, καὶ καθυποβαλόν-
 των ἐμοί τε, καὶ τῷ ὑψηλοτάτῳ καὶ φιλοχρίστῳ Ἁγμονί τῆς Μολ-
 δαυίας, καὶ τοῖς εὐγενέσι παρ' ἡμῖν προὔχοσι, τὸ σωτήριον καὶ καλὸν
 τῆς ἐκ νέου συστάσεως τῆς σχεδὸν ἐξοντωθείσης ὑπὸ τῆς ἐνδείας περὶ
 ἧς ὁ λόγος Σκήτης, καὶ τῆς συντηρήσεως αὐτῆς, διὰ τινος ἐντεῦθεν
 σταθεροῦ εἰσοδήματος ἔτυχε φιλοφρόνου παραδοχῆς, ἡ ἐνθερμος αὐ-
 τῶν παράκλησις παρὰ πάντων. Δὲν πρόκειται ὅθεν ἤδη εἰμὴ περὶ μό-
 νης τῆς συγκαταθέσεως τῆς Ἱερῶς καθ' ὑμᾶς μεγίστης Λαύρας καὶ τῆς
 ἐπικυρώσεως τῶν δικαιωμάτων τῆς διαλυθείσης Σκήτης, ὑποτελοῦς
 διαμενουσῆς ἀλίποτε εἰς τὴν Ἱερῶν Λαύραν διὰ τῆς ἐκπληρώσεως τῶν
 ἐν τῷ προεκδοθέντι ὑπ' αὐτῆς ῥηθέντι ἐνσφραγίστῳ γράμματι ἄρθρων.
 Τούτων τοίνυν οὕτω διατεθέντων ἀξιῶ πατρικῶς τὴν Ἱερὰν ὑμῶν
 ἀδελφότητα, ὅπως κατὰ τὸν πρὸς τὰ θεάρεστα ἔργα ἐγνωσμένον δια-
 καῆ ζῆλον τῆς, καὶ κατὰ μίμησιν τῶν προκατόχων συναδελφῶν τῆς
 Πατέρων, παραδεχθῆ τὴν περὶ ἐκ νέου συστάσεως τῆς Σκήτης ταύτης
 γενομένην δι' ἐμοῦ πρότασιν τῶν εὐσεβῶν Μολδαυῶν ἐπικυροῦσα καὶ
 αὐθις τὰ δικαιώματα τῆς δυνάμει τοῦ προμνημονευθέντος ἐνσφραγι-
 στοῦ ἐγγράφου τῆς, ὅπερ διατηρεῖται εἰσέτι ἀνεπαφον παρ' ἡμῖν ἐν-
 ταῦθα. Εὐλόγον γὰρ λίαν καὶ πάντῃ ἀναγκαῖον τὸ ἐνεργεῖν μετὰ προ-
 θυμίας τὰ εἰς δόξαν τοῦ ἁγίου Θεοῦ καὶ τὰ εἰς ψυχικὴν σωτηρίαν τῶν
 ἀδελφῶν ἡμῶν ἀποβλέποντα. Τοῦτ' αὐτὸ δὲ καὶ χρέος ἀπαραίτητον
 τοῖς κατὰ Θεὸν ζῶσι τε καὶ πολιτευομένοις, ὡς ἐν αὐτῷ τῷ ἐνσφρα-

γίστω γράμμαι, τῆς Ἱερᾶς Μεγίστης ἑμῶν Λαύρας, ἐπιφέρεται. Πεισιμένος περὶ τῆς παραδοχῆς τῆς Πατρικῆς μου ταύτης ἀξιώσεως τὴν ὁποίαν στηρίζουσι καὶ αἱ παρακλήσεις τῶν παρ' ἡμῖν εὐσεβῶν Προϋχόντων, πρὸς δὲ καὶ ἡ Ἑγεμονικὴ προτροπὴ τῆς αὐτοῦ ὑψηλότητος, καὶ περιμένων τὴν ἔγκαιρον ἀπάντησιν ἐπὶ τοῦ προκειμένου τῆς Ἱερᾶς καθ' ὑμᾶς Μεγίστης Λαύρας, εὐλογῶν πατρικῶς καὶ αὐθις τὴν ὑμῶν δοσιότητα διατελῶν αὐτῆς διάπυρος ἐν Χριστῷ εὐχέτης.

Ὁ Μολδαυίας Σωφρόνιος

Ἐν Ἱασίῳ τῆς Μολδαυίας τῇ ιθ'. τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους.

γ'.

«Οσιώτατοι Πατέρες»

Ἐκ τῆς ᾧδε ἐπισυναπτομένης ἐπιστολῆς τῆς αὐτοῦ Πανιερότητος τοῦ Μητροπολίτου τῆς πρωτευούσης ταύτης, ἡ ὑμετέρα Ἱερὰ ἀδελφότης πληροφορεῖται τὸ ἀντικείμενον τοῦ πόθου τῶν ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς σεβασμίας Μονῆς τῆς Μεγίστης Λαύρας ἀσκουμένων εὐσεβῶν Μολδαυῶν μοναχῶν, ὡς καὶ τὰ προηγούμενα ἐφ' ὧν βασιζέται ἡ αἴτησις των.

Περὶ τὸν νὰ προσθέσωμεν ἐνταῦθα ὁπόσον ἡ συναίνεσις τῆς Ἱερᾶς ἀδελφότητος εἰς αἴτησιν ἀφορῶσαν τὴν ψυχικὴν σωτηρίαν καὶ ἀνάπαυσιν τῶν προσμνησθέντων μοναχῶν, καὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν αὐτῆς, ἐνδιαφέρει καὶ Ἡμᾶς καὶ ἅπαντας τοὺς ὑφ' Ἡμᾶς, τέκνα γνήσια ὄντας τῆς μιᾶς Ἀγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Περιοριζόμεθα δὲ μόνον νὰ δώσωμεν τὴν Ἑγεμονικὴν ἡμῶν διαβεβαίωσιν ὅτι οὐδεμίαν θέλει συνεπαγάγει δαπάνην εἰς τὸ κοινὸν τῆς Ἱερᾶς ἀδελφότητος, ἢ τε ἀνάκτησις καὶ συντήρησις τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος Σκήτης τοῦ Τιμίου Προδρόμου. Εὐελπις ὅθεν περὶ τῆς παραδοχῆς τῆς αἰτήσεως ταύτης διατελοῦμεν ἐπικαλούμενοι τὰς ὑπὲρ Ἡμῶν πρὸς τὸν Ὑψιστον ὑμετέρας εὐχὰς καὶ δεήσεις.

Γρηγόριος Γνάκας Βοεβόνδας

Ἐν Ἱασίῳ τῇ 14 Ἀπριλίου 1852. Πρὸς τὴν Ἱερὰν Ἀδελφότητα τῆς Σεβασμίας Μονῆς τῆς Λαύρας τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἀθανασίου.

δ'.

«Τὴν Ὑμετέραν Πανοσιολογίτητα ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενος ὑπερήδιστα προσαγορεύω

Ἐπερωτῶν καὶ αὐθις τὸ αἴσιον τῆς πολυποθῆτου μοι ἀγαθῆς ὑγείας σας, καὶ ἀποδίδων ὑμῖν τὰς ἀδελφικὰς μου προσρήσεις, σπεύδω διὰ τῆς παρουσίας μου νὰ καθυποβάλλω τῇ Ἱερᾷ Ὑμῶν Κοινότητι τὰ ἀκόλουθα :

Πρὸ τριάκοντα πέντε περιόπου ἐτῶν ὁ μακαρίτης Μητροπολίτης Μολδαυίας Βενιαμὲν ἔγραψε πρὸς τὴν Σεβαστὴν ὑμῶν κοινότητα ἀξιῶν αὐτὴν περὶ τῆς συστάσεως τοῦ Κελλίου τοῦ Τιμίου Προδρόμου εἰς Σκήτην κοινοβιακὴν πρὸς ἀνάπαυσιν καὶ ψυχικὴν σωτηρίαν τῶν αὐτόθι παρεπιδημούντων ἀσκουμένων μοναχῶν Μολδαυῶν. Ἡ δὲ Ἱερὰ Λαύρα δεξαμένη τὴν προτροπὴν ἐκείνου, τοῖς ἔδωκε τὴν περὶ συστάσεως Σκήτης, καὶ περὶ ἀνακτῆσεως Κελλίων ἄδειαν ἐκδώσασα αὐτοῖς κατὰ τὸ 1820 καὶ ἐνοφραγίστον γράμμα της, οὗτινος ἀντίγραφον ἐπισυνάπτω ἐνταῦθα πρὸς περισσοτέραν ὑμῶν πληροφορίαν, δι' οὗ ἐβεβαίωσε τὴν σύστασιν τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος Σκήτης. Ἐκτοτε τοίνυν ἐ συστήθη ἡ Σκήτη ἐκείνη μέχρι τῶν ἀνωμαλιῶν τοῦ 1821 ἐποχὴν καθ' ἣν καταφυγόντες ἐνταῦθα οἱ τὴν Σκήτην κατοικήσαντες Μολδαυοὶ μοναχοὶ μετὰ τοῦ ἀνά χειρας τῶν ῥηθέντος ἐγγράφου, κατέθεσαν αὐτὸ εἰς τὴν μονὴν τοῦ Νιέμτζου, ὅπου καὶ ἐτηρήθη μέχρι τοῦδε. Πέρυσιν ἦλθον ἐνταῦθα δύο ἐκ τῶν εἰς τὰ ὄρια τῆς Ἱερᾶς Λαύρας ἀσκουμένων Μολδαυῶν μοναχῶν, οἱ Ἱερομόναχοι Νήφων καὶ Νεκτάριος οἱ ἐπιφέροντες τὴν παροῦσαν, καὶ ἐπρότεινον τῷ τε Πανιερωτάτῳ νῦν Μολδαυίας, τῷ Ἡγεμόνι καὶ τοῖς Προὔχοσι τοῦ τόπου, τὸ σωτήριον καὶ καλὸν τῆς ἐκ νέου συστάσεως τῆς Σκήτης τοῦ Προδρόμου. Ἡ παράκλησις τῶν ἔτυχε φιλοφρόνου παραδοχῆς παρὰ πᾶσι, καὶ δὲν πρόκειται ἤδη εἰμὶ περὶ μόνης τῆς συγκαταθέσεως τῆς Ἱερᾶς Λαύρας, καὶ τῆς ἐπικυρώσεως τῶν δικαιωμάτων τῆς μνησθείσης Σκήτης ὑποτελοῦς διαμενούσης ἀεὶποτε εἰς τὴν Ἱερὰν Λαύραν, διὰ τῆς ἐκπληρώσεως τῶν ἐν τῷ προεκδοθέντι ὑπ' αὐτῆς ῥηθέντι ἐνοφραγίστῳ γράμματι ἄρθρων. Κατὰ παράκλησιν ὅθεν τῶν εἰρημένων ἐπιφερόντων τὴν παροῦσαν σπεύδω καὶ ὁ ὑποφαινόμενος νὰ μεσιτεύσω πρὸς τὴν Ἱερὰν ὑμῶν κοινότητα, ὅπως παραδεχθῇ, ἂν ἐγκρίνη, τὴν περὶ ἐκ νέου συστάσεως τῆς Σκήτης ταύτης γινομένην ἐκείνων πρότασιν, καθότι, τὸ κατ' ἐμέ, τὸ τοιοῦτον ὄχι μόνον εἶνε ἐπωφελὲς εἰς τὴν Ἱερὰν Λαύραν, ἀλλ' ὅπως οὖν συνδέει καὶ τὰς μεταξὺ τῆς Μολδαυικῆς Κυβερνήσεως, καὶ τῶν ἐνταῦθα Ἱερῶν ἡμῶν καταγωγίων σχέσεις ὡς περὶ τούτου σᾶς γράφουν καὶ τὸ Ὑψος του καὶ ὁ Ἅγιος Μολδαυίας, καὶ μ' ὅλα ταῦτα εἰς τὴν Ἱερὰν ὑμῶν κοινότητα ἐναπόκειται ἡ πλήρης περὶ τούτου ἐγκρισὶς καὶ ἀπόφασις.

~~Ταῦτα καθυποβάλλον ὑμῖν διατελῶ τῆς ὑμετέρας Πανοσιολογιότητος ἐν Χριστῷ ἀδελφός. Ἄρχιμανδρίτης Νεϊκος Γεωργίου τῆς Ἱάσιον τῆ 30 Ἀπριλίου 1852. Πρὸς τὴν Μεγίστην Λαύραν».~~

ε'.

«Τὴν ὑμετέραν Σεβασμιωτάτην μοι Πανοσιότητα ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενος ταπεινότητα προσκυνῶ·

Λαμβάνω τὸ θάρρος νὰ ἐμφανισθῶ τῇ ὑμετέρᾳ ἀγάπῃ, καὶ μετὰ τὰς ταπεινάς μου προσκυνήσεις νὰ ἐρωτήσω ἀδελφικῶς τὰ περὶ τῆς εὐκτείας μοι ἀγαθῆς ὑγείας ἀπάσης τῆς ἐν Χριστῷ ἡμῶν Ἱερᾶς Ἀδελφότητος, καὶ ἐπομένως νὰ εἰδοποιήσῃ αὐτῇ ὅτι καὶ ἐγὼ χάριτι θεῆα ταῖς πρεσβείαις τοῦ ὁσίου καὶ θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Ἀθανασίου διὰ τῶν ἁγίων εὐχῶν σας ὑγιαίνω. Οἱ ἐπιδόται τοῦ παρόντος μου ταπεινοῦ, ὃ τε κῆρ Νήφων πνευματικὸς καὶ μεγαλόσχημος, καὶ ὁ Νεκτάριος Ἱερομόναχος Μολδαυοὶ καὶ κελλιῶται τῆς Ἱερᾶς καὶ Σεβασμίας Μονῆς τῆς Μεγίστης Λαύρας, ἔχοντες πρὸ χρόνων κελλίον ἀγορασμένον εἰς τὴν Κερασίαν, ἀπὸ πέρουσι ἤλθον ἐνταῦθα εἰς Μολδαυίαν τὴν Πατρίδα αὐτῶν, καὶ πότε μὲν ἐκάθισαν εἰς Ἱάσιον εἰς τὸ ἀρχοντικὸν τοῦ εὐγενεστάτου ἀρχοντος κυρίου Νικολάου Ροζνοβαίνου, μὲ τὸ νὰ ἐξημαίωσε πνευματικὸς τοῦ αἰοδίμου Πατρὸς τοῦ Γεωργίου Ροζνοβαίνου ὁ μεγαλόσχημος κῆρ Νήφων· καὶ ἄλλοτε πάλιν διέτριβον εἰς τὸ ἱερὸν Μοναστήριον τοῦ Νιέμιζου. Εἰς τὴν ἐν Ἱασίῳ διατριβῆν των ἐγνωρίσθησαν καὶ ἀπὸ τὸ θεοφροῦρητον ὕψος του τὸν αὐθέντην ἡμῶν Γρηγόριον Γκίκα Βοεβόδαν, καὶ ἀπὸ τὸν Σεβασμιώτατον καὶ Πανιερώτατον ἅγιον Μητροπολίτην Μολδαυίας κ. Σωφρόνιον, μὲ τὸ νὰ εἶναι εὐλαβεῖς καὶ τίμιοι, μοναχοὶ καὶ ἀγαπώμενοι παρὰ πάντων τῶν ἐνταῦθα εὐγενεστάτων Ἀρχόντων ἐδόθη εἰς χεῖρας τῆς Πανοσιότητός των ἐν γράμμα ἱεροσφράγιστον τῆς Ἱερᾶς καὶ Σεβασμίας Μονῆς τῆς Μεγίστης Λαύρας μὲ ὑπογραφὰς ἀρκείας τῶν ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει γενομένων Προϊσταμένων τοῦ Ἱεροῦ Μοναστηρίου διαλαμβάνον περὶ τῆς Σκήτης τοῦ τιμίου Προδρόμου, τὸ ὅποιον ἔλαβον ἀπὸ τὸ ἱερὸν Μοναστήριον κατὰ τὸ ἔτος 1820 ἐν μηνὶ Ἰουνίῳ ὁ γέρο Πατάπιος καὶ ἡ συνοδία του Γρηγόριος μοναχοί· κατὰ τὴν ἀξίωσιν καὶ παράκλησιν τοῦ τότε ἁγίου Μητροπολίτου Μολδαυίας αἰοδίμου Βενιαμείμ, διὰ νὰ μεταποιηθῇ τὸ κελλίον εἰς Σκήτην τοῦτο τὸ ἱερὸν ἔγγραφον φαίνεται εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς περιστάσεως τοῦ 1821 τὸ ἔλαβον οἱ τότε

1. Οὗτος εἶναι ὁ περιβόητος Σπανὸς ὁ ὑποψήφιος Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας ὁ συντελέσας εἰς τὸν ἐκρωσσισμὸν τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος.

εθροισμένοι πατέρες, εἰς τὸ κελλίον τοῦ κελίου Προδρομοῦ, διὰν ἀνεχώρησαν ἀπὸ Ἁγίου Ὄρους καὶ ἦλθον εἰς Μολδαυίαν, καὶ ἐκεῖνοι ἐπεκλήρωσαν τὸ κοινὸν χρέος, καὶ αὐτὸ διεσώθη εἰς τὸ ἱερὸν μοναστήριον τοῦ Νιέμιτζου. Καὶ ἐπειδὴ καὶ ὁ ὑψηλότατος αὐθέντης καὶ ὁ πανιερώτατος ἅγιος Μητροπολίτης Μολδαυίας, ἐπιποθοῦσι καθὼς καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς εὐγενεστάτους πρώτους ἄρχοντας, διὰ νὰ συστηθῇ ἡ Σκήτη αὕτη τοῦ τιμίου Προδρομοῦ, καθὼς ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἐζητήθη καὶ παρεχωρήθη ἀπὸ τὴν μεγίστην Λαύραν, καὶ ἐπ' αὐτῷ τοῦτο οἱ δύο Ἱερομόναχοι Νήφων καὶ Νεκτάριος ἔλαβον γράμματα συστατικά διὰ νὰ τὰ δώσωσιν εἰς τὸ Μοναστήριον, ἐκ μέρους Αὐθέντου, Μητροπολίτου καὶ ἄλλων ἀρχόντων, ἦλθον πολλάκις καὶ εἰς ἐμὲ καὶ μοι παρέστησαν τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, ζητοῦντες διὰ νὰ γράψω καὶ ἐγὼ τῇ ὑμετέρῃ Σεβασμότητι. Διὰ τοῦτο ἐκπληρῶν τὸ ἱερότερόν μου χρέος πρὸς τὴν μεγίστην Λαύραν καὶ πρὸς πᾶσαν τὴν ἐν Χριστῷ ἡμῶν ἀδελφότητα, λέγω· ὅτι εἶναι συμφέρον τοῦ Μοναστηρίου νὰ δοθῇ τὸ κελλίον τοῦ Τιμίου Προδρομοῦ τοῖς Ἱεροῖς Πατέρσι Μολδαυοῖς· κατὰ τὸ ἀρχαῖον ἐκεῖνο ἱερὸν ἔγγραφον, καὶ κατὰ τὴν τάξιν καὶ τοὺς κανόνας, μὲ τοὺς ὁποίους θέλει ὑποχρεώσει τὸ Μοναστήριον αὐτοὺς νὰ υποτάσσωνται καὶ νὰ ὑπακούωσι, φυλάττοντες ὅλα τὰ χρέη πρὸς τὸ ἱερὸν Μοναστήριον τῆς Λαύρας· καὶ τούτου γενομένου θέλει ὑποχρεωθῇ μεγάλως καὶ ὁ Αὐθέντης καὶ ὁ Μητροπολίτης καὶ ὅλοι οἱ ἄρχοντες νὰ ὑπερασπίζωνται διὰ παντὸς ὅλας τὰς συμπιτούσας ὑποθέσεις τοῦ ἐνταῦθα ἱεροῦ Μοναστηρίου ὑμῶν Βερζουντζίου. Ὁ Πανοσιολογιώτατος ἅγιος Ἀρχιμανδρίτης κὺρ Βενιαμὲν καὶ λίαν ἐμοὶ ἀγαπητὸς ἀδελφὸς πρὸ πολλοῦ καιροῦ δὲν ἦλθεν εἰς Ἰάσιον, καὶ ἂν εὐρισκετο ἐνταῦθα ἔπρεπε νὰ γράψῃ καὶ ἡ Πανοσιολογιότης του τὴν γνώμην του περὶ τῶν ἐρχομένων δύο ἀδελφῶν διὰ τὴν παραλαβὴν τοῦ κελλίου τοῦ Τιμίου Προδρομοῦ. Ἡ ἱερὰ ἐν Χριστῷ ἀδελφότης ἀποβλέπουσα εἰς τὰ συμφέροντα τῆς Μεγίστης Λαύρας θέλει ἀποφασίσει ὅσα ὀδηγηθῇ παρὰ Θεοῦ διὰ πρεσβειῶν τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Ἀθανασίου, τοῦ ἐφόρου καὶ προστάτου παντὸς τοῦ ἁγιωνύμου Ὄρους, ἐγὼ δὲ πάλιν καὶ πολλάκις ἔξαιτούμενος τὰς ἱερὰς εὐχὰς ὑμῶν καὶ εὐλογίας μένω διὰ βίου μὲ τὸ προσῆκον σέβας. Τῆς Ὑμετέρας Σεβασμιότητος μοι Πανοσιότητος ἀδελφὸς ἐν Χριστῷ προθυμότητος.

Λιονύσιος ἀρχιμανδρίτης τοῦ Βατοπεδίου

Τῇ 22 Μαΐου 1852. Ἰάσιον. Πρὸς τὴν Μεγίστην Λαύραν.

στ.

Διὰ τοῦ παρόντος ἐνοφραγίστου Μοναστηριακοῦ γραμματοῦ γίνεται δῆλον ὅτι κατὰ προτροπὴν τοῦ ἀοιδίμου Μητροπολίτου Μολδαβίας Βενιαμίν, καίτοι συγκατατεθέντων ποτὲ τῶν συναδέλφων ἡμῶν Λαυριωτῶν Πατέρων, ὅπως τὸ κατὰ τὸ Γιαννακόπουλον κείμενον κελλίον τοῦ τιμίου Προδρόμου μεταποιηθῆ εἰς κοινοβιακὴν Σκῆτην Μολδαβικὴν οὐδὲν ὅμως ἐπραγματοποιήθη ἀποδημῶντος τοῦ ὀσιωτάτου Παταπίου, ὃς ἦν διάδοχος τοῦ μακαρίτου πνευματικοῦ Ἰουστίνου εἰς τὸ εἰρημένον κελλίον. Ἐπανελθόντος δὲ καὶ τοῦ γέρου Παταπίου καὶ ἐμφανισθέντος μετὰ τοῦ συναδέλφου αὐτοῦ Γρηγορίου εἰς τὴν ἱερὰν τῶν λαυριωτῶν Σύναξιν, ἀπελύθη μὲν μοναστηριακὸν ἔγγραφον ἐπικυρωτικὸν κατὰ τὸ 1820 διηρημένον εἰς δέκα τρία κεφάλαια, καὶ κανονίζον τὴν σύστασιν τῆς Μολδαβικῆς ταύτης Σκῆτης· ὑπελήφθησαν ὅμως καὶ τινὰ οὐσιώδη συστατικά ἀντικείμενα, τὰ ὁποῖα κατ' αἴτησιν τῶν εἰρημένων Παταπίου καὶ Γρηγορίου ἐμελλον νὰ ἐπικυρωθῶσιν ὑστερον ἀναλόγως τῆς ἐκβάσεως τῶν πραγμάτων διότι χωρὶς νὰ κοινοποιηθῆ ἐπισημως καὶ νὰ ἔμβη εἰς ἐνέργειαν τὸ περὶ συστάσεως τῆς Σκῆτης, ἐζήτησαν οἱ εἰρημένοι τὸ ἔγγραφον ὡς δοκίμιον καὶ ἀπόπειραν· ἐπὶ σκοπῷ δηλαδὴ τὸ νὰ μεταβῶσιν εἰς Μολδαυίαν καὶ δι' αὐτοῦ νὰ οἰκονομήσωσι σταθερὸν τινα πόρον, ἄνευ τοῦ ὁποίου δὲν ἦτο δυνατόν νὰ διατηρηθῆ κοινοβιακὴ Σκῆτη καθ' ὃν τρόπον ἐσχεδιάσθη, καὶ τότε μετὰ τὴν εἰς τὰ ἐνταῦθα ἐπιστροφὴν των νὰ ἐπικυρωθῶσιν καὶ τὰ καταλειφθέντα οὐσιώδη ἀντικείμενα καὶ νὰ κοινοποιηθῆ ἐπισημως ἡ σύστασις τῆς Σκῆτης κατὰ τὴν τάξιν καὶ συνήθειαν· δηλονότι ὡς πρὸς τὴν ἔκτασιν καὶ περιοχὴν τοῦ τόπου, νὰ προσδιορισθῆ ὁ ἀριθμὸς τῶν κοινοβιατῶν ἀσκητῶν, καὶ ἐπομένως νὰ κανονισθῆ μία ἐτήσιος προσφορὰ διὰ τὸ κανονικὸν καὶ κυραρχικὸν δικαίωμα τοῦ Ἱεροῦ Μοναστηρίου, διότι ἐκ τῶν λεγομένων δοσιμίων τὸ ἱερὸν Μοναστήριον ὄχι μόνον δὲν ὠφελεῖται παντελῶς· ἀλλ' ὑποφέρει καὶ ἐπαισθητὴν ζημίαν καὶ ταῦτα τὰ δύο ἀντικείμενα ἠθέλον ἔχει βᾶσιν τὸν συστηθησόμενον ἐτήσιον πόρον. Μεταβάντες γοῦν οἱ εἰρημένοι διαδοχικῶς εἰς Μολδαυίαν, καὶ μὴ δυνηθέντες νὰ πραγματοποιήσωσι τὸν ἐλπίζομενον πόρον, παρητήθησαν τοῦ σκοποῦ, καὶ ὁ μὲν Πατάπιος ἀπεβίωσε πρότερον, ὁ δὲ Γρηγόριος ἐπιζήσας ἀρκετοὺς χρόνους δὲν ἠθέλησε νὰ ἐπιστρέψῃ ἀλλὰ παρητήθη ὅλως διόλου, καίτοι προσκληθεῖς, καὶ ἀπελθὼν εἰς τὴν Μοῦνην τοῦ Νιέμτζου ἐπλήρωσε τὸ κοινὸν χρέος. Ὡς ἐκ τῆς παραιτήσεως λοιπὸν τῶν εἰρη-

μένων, καὶ ὡς ἐκ τῆς παρατάσεως τοῦ χρόνου, τὸ μὲν ἔγγραφον ἐκεῖνο ὑπέπεσεν εἰς παραγραφὴν καὶ ἀκυρότητα, τὸ δὲ Κελλίον τοῦ Προδρόμου μετὰ τὸν θάνατον ἐκείνων, μὴ ὄντος διαδόχου περιελθὼν εἰς δικαίαν κληρονομίαν τοῦ ἱεροῦ Μοναστηρίου ἐπωλήθη κατὰ τὴν τάξιν τῶν Κελλίων καὶ τὸ ἐπιτόπιον ἔθος εἰς διάφορα πρόσωπα. Ἦδη δὲ εὐρεθέντος τοῦ εἰρημένου ἔγγράφου ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Νιέμιτζου καὶ ἐμφανισθέντος τῷ ὑψηλοτάτῳ καὶ θεοσεβεστάτῳ αὐθέντῃ καὶ ἡγεμόνι πάσης Μολδαβίας Κυρίῳ Γρηγορίῳ Γκίκα Βοεβόδα, καὶ τῷ Πανιερωτάτῳ Μητροπολίτῃ Μολδαβίας κύρ Σωφρονίῳ συνέλαβον ἀμφοτέρω ζῆλον ἔθειον ὑπὲρ τῆς συστάσεως αὐθις τῆς εἰρημένης Μολδαβικῆς Σκήτης, καὶ γράψαντες πρὸς τὴν καθ' ἡμᾶς Ἱερὰν Λαύραν, προτρέπουσι τὸ νὰ χορηγηθῇ ἡ Μοναστηριακὴ ἄδεια τῷ Πανοσιωτάτῳ πνευματικῷ παπᾷ Νήφωνι ὅπως συστήσῃ πάλιν τὴν αὐτὴν Σκήτην κατὰ τὸν τύπον τοῦ πρώτου ἐκείνου γράμματος. Ὅθεν καὶ κοινῆς σκέψεως γενομένης περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ἀπεφασίσθη, ὅτι οὐκ ἦν δίκαιον παριδεῖν Ἡγεμονικὴν εὐλάβειαν, καὶ εὐσεβῆ πρόθεσιν ἐπ' ἀγαθῷ προβαλλομένην, οὐδὲ τὴν Ἀρχιερατικὴν ἔφεσιν τοῦ σεβαστοῦ Μητροπολίτου, προνοοῦντος ὑπὲρ τῶν Μολδαυῶν ἀδελφῶν. Διὰ τοῦτο μετακαλεσάμενοι τὸν εἰρημένον πνευματικὸν Νήφωνα καὶ τὸν Ἱερομόναχον Νεκτάριον καὶ παραστήσαντες τὸν τρόπον τῆς ἐκδόσεως τοῦ προεἰρημένου γράμματος καὶ ὅτι ἀπαιτεῖται νὰ προστεθῶσιν ἐκείνοις τοῖς ἄρθροις τοῦ πρώτου γράμματος, καὶ τὰ ἐλλείποντα ἐκεῖνα οὐσιώδη ἀντικείμενα τῶν ὁποίων τὸ δίκαιον καὶ ἀπαραίτητον ἀνεγνώρισαν καὶ ἐνέκριναν, καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι, προήχθημεν εἰς τὴν κατάστρωσιν τοῦ παρόντος ἐξ ἀμοιβαίας γνώμης καὶ συμφώνου διαθέσεως.

Α΄.) Ἐπειδὴ τὸ εἰρημένον Κελλίον τοῦ τιμίου Προδρόμου ἔχει περιορισμένην ἔκτασιν, οἱ ἐν αὐτῷ κοινοβιακῶς ἀσχοῦντες προσδιορίζονται πρὸς τὸ παρὸν εἰς εἴκοσι μόνον ἄτομα, ἂν δὲ ὀψέποτε προκύψῃ ἀνάγκη τοῦ νὰ αὐξηθῇ ὁ ἀριθμὸς οὗτος τῶν κοινοβιούντων, ἡ τοιαύτη αὐξήσις θέλει γίνεσθαι διὰ συγκαταθέσεως τοῦ Μοναστηρίου.

Β΄.) Τὸ κτῆμα τοῦτο ἐν ὅσῳ διέμενεν εἰς τὴν ἡν ἐξ ἀρχῆς εἶχε τάξιν Κελλίου ἔδιδε προσόδους κανονικὰς καὶ συνθήεις εἰς τὸ ἱερὸν μοναστήριον 1) τὸ ἐξ ἀγορᾶς καὶ πωλήσεως αὐτοῦ νεομισμένον δικαίωμα 2) τὸ τρίτον μέρος τῆς ἀξίας αὐτοῦ ἐν περιπτώσει θανάτου τοῦ πρώτου προσώπου ἐκ τῶν ἐν αὐτῷ οἰκούντων 3) τὸ ἐκ τῆς κληρονομίας ὅταν ὑπάρχει εἷς, οὐχὶ μόνον τοῦ Κελλίου, ἀλλὰ καὶ ἀπάσης

τῆς εὐρεθείσης αὐτῷ περιουσίας, 4) ἐκ τῆς καταγραφῆς καὶ διαγραφῆς τῶν δοκίμων καὶ ἀδοκίμων συνοδιῶν, καθὼς καὶ ἐκ τῆς ἀλλαγῆς τῶν ὁμολογιῶν, οἷας προσόδου; παρέχουσι διηνεκῶς καὶ αἱ σωζόμεναι μοναστηριακαὶ Σκῆται. Ἐπειδὴ ἤδη καὶ μεταποιεῖται εἰς Σκήτην κοινοβιακὴν, καὶ συμμεταβάλλεται καὶ παύει ἡ κανονικὴ αὕτη πρόσδος, ἀπεφασίσθη νῦν ἐκ συμφώνου, ὅτε τὸ κοινὸν τῆς Σκήτης ταύτης τοῦ τιμίου Προδρόμου νὰ ἀποδίδῃ κατ' ἔτος εἰς τὸ ἱερὸν Μοναστήριον λόγφ Κυριαρχικοῦ δικαιώματος γρόσια χίλια (Ἄριθμ. 1000) εὐχαριστως, ἐκτὸς τῶν βιουλικῶν καὶ τοπικῶν δοσιμάτων τῶν διοριζομένων παρὰ τῆς Κοινότητος τοῦ Ἁγίου Ὁρους ὡς ἀναποφεύκτων.

Γ'.) Τὰ εἰρημένα χίλια γρόσια, κατ' οὐδένα τρόπον δὲν δύνανται νὰ ἐλαττωθῶσι, καθότι ἐκτὸς τοῦ ὅτι τὸ ἱερὸν Μοναστήριον ὑστερεῖται τῶν ἀνωτέρω κανονικῶν προσόδων τῶν ἐν τῷ Β'. ἀρθρῳ, καὶ αὐτοὶ οἱ Μολδαβοὶ ἀσκηταὶ θέλουσι πορίζονται οἰκοδομήσιμον ξυλείαν ἀπὸ τὸ Μοναστηριακὸν δάσος διὰ τὴν ἀνάγκην τῆς Σκήτης, καὶ ὕλην ξυλοεργοχείρων καὶ ξύλα τῆς φωτιᾶς καὶ ἄσβεστον καὶ ἄλλα ἀπέναντι τῶν ὁποίων δικαιοῦται τὸ Μοναστήριον νὰ λαμβάνῃ τὸ ἐτήσιον τοῦτο δικαίωμα, τὸ ὁποῖον καίτοι ὀλίγον καὶ παρὰ μικρὸν ὡς πρὸς τὴν οὐσίαν τοῦ πράγματος ἐπροσδιωρίσθη ὁμως συγκαταβατικῶς πρὸς χάριν τῶν ἀσκητῶν Μολδαυῶν Πατέρων.

Δ'.) Σφραγὶς τῆς ἱερᾶς ταύτης Σκήτης ἐσχεδιάσθη ἡ ἀποτομὴ τοῦ τιμίου Προδρόμου μετ' ἐπιγραφὴν Μολδαυικῶν χαρακτήρων «Σφραγὶς τῆς Μολδαυικῆς Σκήτης τοῦ τιμίου Προδρόμου τῆς Λαύρας 1852». Ὁμοίως ἐσχεδιάσθη καὶ μία μικρὰ πρόχειρος, καὶ ἀμφότεραι ἐνεχειρίσθησαν τῷ Πνευματικῷ καὶ Δικαίῳ κῦρ Νήφωνι εἰς χοῦσιν τῆς Σκήτης ἢ μὲν διὰ τὰς ἀποδείξεις τῶν ἐλεημοσυνῶν, ἢ δὲ δι' ἐπισφράγισμα τῶν γραμμάτων. Ταῦτα πάντα ἀποφασισθέντα παρὰ τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως; τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μονῆς Μεγίστης Λαύρας, καὶ ὁλοσχερῶς παραδεχθέντα παρὰ τῶν εἰρημένων Μολδαυῶν Πατέρων τοῦ τε πνευματικοῦ κῦρ Νήφωνος καὶ τοῦ Ἱερομονάχου Νεκταρίου καὶ τῶν λοιπῶν, ἐπικυρώθησαν παρ' ἀμφοτέρων τῶν μερῶν εἰς διηνεκὴ μνήμην καὶ ἀσφάλειαν.

Ἐν ἔτει 1852 7)βρίου 24 Μονὴ Λαύρα Προηγ. Σωφρόνιος. Προηγ. Κύριλλος Προηγ. Γαβριήλ Προηγ. Ἀμβρόσιος. Γέρο Νεόφυτος Χατζῆ Γρηγόριος Χατζῆ Διονύσιος Γέρο Κύριλλος καὶ ἐπὶ τροπος, Μελχισεδὲκ καὶ ἐπίτροπος.

Ἐπιτετα καὶ ἡ ὑπογραφή τῶν Μολδαυῶν Πατέρων παπᾶ Νήφωνος καὶ Νεκταρίου καὶ ἄλλων Μολδαβισί.

ζ'.

Σεβαστοὶ Πατέρες!

Ἦσθημεν ἐνδομύχως ἐπὶ τῇ λήψει τῆς Ἱεροσφραγίστου ἡμῶν ἐπιστολῆς, μηνολογουμένης τὴν 13 τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου, π. ἔ. δι' ἧς ἐπιδαψιλεύσαντες ἡμῖν πατρικῶς τὰς εὐχὰς σας, διεδηλώσατε συνάμα, ὅτι, συγκατατεθέντες τῇ ἡμετέρᾳ ἀξιώσει, παρεχωρήσατε τὸ δικαίωμα καὶ προνόμιον τοῦ εἶναι καὶ λέγεσθαι εἰς τὸ διηνεκές Μολδαβικὴν Κοινοβιακὴν Σκῆτην, σεμνυνομένην τῇ μνήμῃ τοῦ τιμίου Προδρόμου, τὸ ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς ἱερᾶς Μεγίστης ὑμῶν Λαύρας κείμενον, καὶ πρότερον ὀνομαζόμενον κελλίον, ἐγκαθιδρυσάντες συγχρόνως ἐν ἐκείνῃ κατὰ τοὺς ὅρους καὶ τύπους τοῦ Ἱεροῦ τόπου, καὶ ἰσόβιον Δικαίον τὸν ἐν Ἱερομονάχοις πνευματικῶν Νήφωνα. Ἐγνωμεν πρὸς τούτοις καὶ τὴν ὑπὸ τοῦ θείου ζήλου πηγάζουσαν εὐδιαθεσίαν ὑμῶν ὑπὲρ τῆς συντηρήσεως τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος Σκῆτης, πρὸς δόξαν καὶ ὕμνον τοῦ Παντοκράτορος Θεοῦ, ἀνάπαυσιν δὲ τῶν εὐσεβῶν Μολδαβῶν Πατέρων ἐφ' ᾧ θεαρέστῳ σκοπῷ καὶ προὔτρεψατε ἡμᾶς εἰς προνοητικά μέτρα, ἱκανὰ νὰ ἐμψυχώσωσιν εἰς τὸν ἱερόν ἀγῶνα τῆς ἀρετῆς τοὺς διὰ τοῦ συνδέσμου τῆς ἀγάπης ἐν ἐκείνῃ ἐξασκουμένους. Εἰς ἀπάντησιν ὅθεν εὐχαρίστως ἀναγγέλομεν τῇ Ἱερᾷ ἡμῶν Κοινότητι ὅτι ἐπὶ πᾶσιν ἅτινα προσφόρως διετάξατε πρὸς ἐπιτυχίαν τῆς ἡμετέρας ἀξιώσεως, εὖ διατεθέντες, διὰ μὲν τὰς ἐκφράσεις τῶν εὐφημιῶν χάριν γινώσκομεν, ταῖς δὲ πρὸς τὰ καλὰ πατρικαῖς ὑμῶν προτροπαῖς καὶ παραινέσεσιν οἰκόμεν συμμορφούμενοι, προνοήσωμεν τὸ ἐφ' ἡμᾶς καὶ περὶ τῆς συντηρήσεως, ἰδίως τῆς περὶ ἧς πρόκειται Σκῆτης, προικίσοντες ταύτην ἐτησίῳ προσόδῳ, δι' ἧς θέλει διατηροῦνται ἐν ἐκείνῃ οἱ εὐσεβεῖς Μολδανοὶ Πατέρες, καὶ ὅτι ἄχρι τοῖς ὀριστικῆς ταύτης διατάξεως, ἐξαποστέλλομεν ἤδη τοῖς ρηθεῖσι Πατράσι διὰ τοῦ ἀρχιμανδριτοῦ Νείλου Τριεραρχίτου 300 ἦτοι τριακόσια ἐπιφορτίσαντες τὴν ὀσιολογιότητά του νὰ προβλέψῃ καὶ τινὰ ἀναγκαῖα διὰ τὴν Σκῆτην.

Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ ἐδόθη ταύτη τὸ ἀνῆκον ἐσφραγιστον γράμμα τῆς ἱερᾶς μεγίστης Λαύρας, ἀξιούμεν ὅπως διαβιβίσθητε Ἡμῖν διὰ τοῦ αὐτοῦ ἀρχιμανδριτοῦ Τριεραρχίτου, ἀντίγραφον ἐκείνου, ἵνα λάβωμεν γνῶσιν τοῦ περιεχομένου, καὶ συμφώνως τῇ ἐννοίᾳ αὐτοῦ, ἐκδώσωμεν Ἱγεμονικὸν χρυσόβουλλον, δι' οὗ πρὸς τῇ ἐπισήμῳ ἐπικυρώσει τῶν ἀποφασισθέντων, καὶ νενομισθέντων ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Μεγίστης Λαύρας, θέλομεν ὀρίσει, καὶ τὴν ἐτήσιον πρόσοδον τὴν πρὸς αἰώνιον συντήρησιν τῆς Μολδαβικῆς ταύτης Σκῆτης, ἀμετατρέπως, καὶ διὰ παντός, χορηγηθησομένην.

Διαβεβαιούντες ἐπὶ τέλους ὑμᾶς περὶ τῆς προνοίας ἦν, ὡς ἐκ τῆς πολιτικῆς ἡμῶν θέσεως λαμβάνομεν εἰς τὸ νὰ εὖ ποιῶμεν καὶ προστατεύομεν τοὺς τε καθεστῶτας ἡγουμένους, καὶ τὰ συμφέροντα οὐ μόνον ἰδίως τοῦ ἱεροῦ Μοναστηρίου Βερζουντζίου (τῆς ἱερᾶς ὑμῶν Μονῆς), ἀλλὰ καὶ πάντων ἐν γένει τῶν εἰς τοὺς ἁγίους τόπους τῆς Ἀνατολῆς προσκυνημάτων, ἐνταῦθα δὲ κειμένων, ἱερῶν καταγωγίων, διαδηλοῦμεν ὑμῖν ὅτι ὁ ἡγουμενεύων, ἀρχιμανδρίτης Βενιαμὶν (Λαυριώτης), ὁσάκις λάβει ἀνάγκην τῆς Ἑγεμονικῆς ἡμῶν προστασίας, θέλει μᾶς εὖρει ἐτοίμους νὰ τῷ παρέξωμεν πᾶσαν τὴν ἀπαιτουμένην ὑπεράσπιν εἰς τὸ δίκαιον.

Εὐχαριστούμεθα δὲ διὰ ταῦτα καὶ νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ὑμεῖς τε οὐ παραλείπετε δεόμενοι πρὸς Κύριον ὑπὲρ τῆς ἐνισχύσεως ἡμῶν πρὸς τὴν εὐποιίαν καὶ δικαιοσύνην, ἅτινα, τῷ διαπιστευθέντι ἡμῖν λαφῶ ἀποδοῦναι ἀείποτε ἐξ ὕψους ἐκλήθημεν. Ἐξαιτούμενοι τελευταῖον τὰς θεοπειθεῖς ὑμῶν εὐχὰς καὶ εὐλογίας, ἐσμέν μετὰ τῆς προσηκούσης χριστιανικῆς εὐλαβείας.

Τέκνον ἐν Κυρίῳ

Γρηγόριος Γκίκας Βοεβόδας

Τὴν 8 Ἰανουαρίου
1853 Ἐν τῇ πρωτεύουσῃ
Ἰασίου

η'.

Τὴν ὑμετέραν θεοσεβεστάτην καὶ Πανέκλαμπρον Ὑψηλότητι ταπεινῶς προσκυνοῦμεν.

Μεθ' ὅσης εἰπεῖν τῆς δουλικῆς ὑποκλίσεως ἐδεξάμεθα ἐγκαίρως τὴν πανέκλαμπρον Αὐτῆς Ἑγεμονικὴν ἐπιστολήν, ἐν ἣ κατιδόντες τὸν πλατυσμὸν τῆς Ἑγεμονικῆς αὐτῆς καρδίας, καὶ τὴν ἐπὶ τὰ καλὰ διαθέσιν καὶ ῥοπήν, καὶ τὴν ὀφειλητικὴν πρόνοιαν πρὸς αἰώνιον συντήρησιν τῆς κατὰ προτροπὴν αὐτῆς συστηθείσης Μολδαβικῆς Σκήτης, πρὸς ἀνάπαυσιν τῶν Μολδαβῶν Πατέρων τῶν προαιρουμένων τὸν ἀσκητικὸν καὶ ἀπράγμονα κοινοβιακὸν βίον, δόξαν ἀναπέμφωμεν τῷ Παναγᾷ Θεῷ τῷ καὶ ἐν ταῖς ἐσχάταις ταύταις ἡμέραις ἀναδειξάντι Ἑγεμόνα ἐφάμιλλον τῶν παλαιῶν ἐκείνων θεμελιωτῶν τῶν ἱερῶν σκηνομάτων ὑπὲρ τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ καὶ κατὰ συνέπειαν τούτων εὐχόμεθα ὅπως εἶνε κατ' ἄμφω ὑγιαίνουσα καὶ εὐδαιμονοῦσα διαμένουσα ἐπὶ τοῦ ἡγεμονικοῦ θρόνου πρὸς παραμυθίαν τῶν δεομένων τῆς μεγαλοπρεποῦς αὐτῆς βοηθείας καὶ ἀντιλήψεως· καὶ προβαίνουσα ἐκδυνάμεως εἰς δύναμιν, καὶ ἐναπολαύουσα πάντων τῶν ἐφετῶν κατα-

θυμίων ἐν τῇ παρουσίᾳ προσκαίρῳ ζωῆ, ἀξιοθδείη δὲ μετὰ ταῦτα τὰς οὐρανίους ἀμοιβὰς τῶν ἀγαθοεργιῶν ἐπαναπαυόμενος ἐν τῇ ἀγῆρῳ Μακαριότητι. Εὐγνωμονοῦντες δὲ καὶ ἐπὶ τῇ δηλώσει τῆς Ἁγεμονικῆς Αὐτῆς προστασίας εἰς τὰ συμφέροντα τῶν ἱερῶν καταγωγίων, προαγόμεθα τοῦ νὰ συστήσωμεν καὶ τὸν Ἱερομόναχον Νεκτάριον τὸν ἐκ τῆς αὐτῆς ἱερᾶς Σκήτης, ἐρχόμενον εἰς τὰ αὐτόθι διὰ ὑπόθεσιν Σκητιωτικῆν, ὅστις φέρων καὶ τὸ πρωτότυπον τοῦ συνομολογηθέντος αἰτησίμου πρακτικοῦ κατέστησε περιττὴν τὴν ἀποστολὴν ἀντιγράφου. Πειρασμένη τοίνυν ἡ Ἁγεμονικὴ Αὐτῆς εὐεργετικὴ διάθεσις εὐμενῶς θέλει δεχθῆ καὶ ἀθροεντικῶς ἐπικυρώσει τὴν συνομολογηθεῖσαν πράξιν καὶ προνοητικῶς θέλει ἐξασφαλίσαι τὴν ἀνήκοισαν ἐτήσιον χορηγίαν πρὸς διατήρησιν διηνεκῆ τῆς Ἱερᾶς ταύτης Σκήτης, καὶ λαμβάνομεν τὸ ἐνδόσιμον τοῦ νὰ ἐπιδαφιλεύσωμεν αὐτῇ καὶ αὐθις τὰς ταπεινὰς ἐπευχὰς μας, διατελοῦντες μὲ τὸ προσῆκον σέβας.

Τῆς ὑμετέρας θεοσεβεσιότητος καὶ πανεκλάμπρου ὑψηλότητος.

Εὐχέται ταπεινοί

Οἱ Ἐπίτροποι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Λαύρας Κύριλλος καὶ Εὐθύμιος οἱ Προηγούμενοι καὶ οἱ σὺν ἡμῖν ἐν Χριστῷ ἀδελφοί.

Τῇ 30 Μαρτίου 1853

8'.

Ὁσιώτατοι Πατέρες οἱ ἐν τῇ Ἱερᾷ καὶ Μεγίστῃ Λαύρᾳ συνασκούμενοι καὶ ἐν ἀρετῇ διαπρέποντες.

Μετὰ τῆς προσηκούσης εὐλαβείας των τὴν 30 τοῦ προπαρελθόντος Μαρτίου Ἱεροσφράγιστον τῆς Ἱερᾶς καὶ σεβαστῆς ὑμῶν Κοινότητος ἐγκαίρως ἀποδεξάμενοι, ἐκ βάθους καρδίας ἤσθημεν ἐπὶ τῇ δαφιλεύσει τῶν Πατρικῶν ὑμῶν εὐχῶν καὶ εὐλογιῶν, οὐχ' ἦττον δὲ καὶ ἐπὶ τῇ ἐκφράσει τῶν ὑπὲρ τῆς εὐημερίας Ἡμῶν πρὸς Κύριον δεήσεων, ἀνθ' ὧν περὶ κατὰ χρέος χριστιανικὸν ὑπὲρ τῆς τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου ἀρτίως συστηθείσης Σκήτης τὸ καθ' ἡμᾶς ἐπράξαμεν. Καὶ δὴ ἀπαντῶντες διὰ τοῦ Μολδανοῦ Πατρὸς Νεκταρίου, τοῦ καὶ ἐπιδώσαντος ἡμῖν τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος Ἱεροσφράγιστον, διαβεβαιοῦμεν καὶ αὐθις τὴν Ἱερὰν Μεγίστην Λαύραν, οὗ ὑπὲρ τῆς εἰρημένης Σκήτης οὐ μικρὰ φροντίσαντες, ἐτήσιον αὐτῇ εἰσόδημα 300 αἰωνίως ἐξησφαλίσαμεν, καὶ ἀργυρᾶ σκευῆ, Ἱερά τε, ἄμφια, καὶ λοιπὰ, οὐκ ὀλίγα ἐκελεῖν ἐδώρησάμεθα, πάντα ταῦτα τῷ κομιστῇ Πατρὶ Νεκταρίῳ παραδόσαντες, ἥδη ἐναπόκειται εἰς τὴν Πατρικὴν πρόνοιαν καὶ σκέπην Ὑμῶν ἢ κατὰ τὰ λοιπὰ ἠθικὴ τε καὶ ὑλικὴ πρόοδος τῆς αὐτῆς Σκήτης, χρηζούσης. ὡς καὶ ὁ εἰρημένος πατὴρ Νεκτάριος ἐκ μέρους τῶν συνασκουμένων αὐτῷ εἰς γνώσιν Ἡμῶν καθυπέβαλε, πλειοτέρας ἐκτάσεως, τῶν ὁρίων τῆς στενωπιῶν ὄντων καὶ μὴ δυναμένων προᾶξαι τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναπό-

φρευκτα, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τῆς ἀναγκαίας πρὸς ἀνέγερσιν τῶν περὶ αὐτῆς Κελλίων, ἀποθηκῶν, καὶ λοιπῶν χρειωδῶν ξυλείας. Πεπειθότες οὖν περὶ τῆς παραδοχῆς καὶ ταύτης ἡμῶν τῆς ἀξιώσεως συναισθανόμεθα τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ νὰ ἐπαναλάβωμεν τὴν διατρένωσιν τῆς ὑπὲρ τῆς Ἱερᾶς καὶ Μεγίστης Λαύρας Ἑγεμονικῆς Ἡμῶν εὐνοικωτάτης διαθέσεως, μεθ' ἧς ἔσμεν τῆς Ὁσιότητος ὑμῶν

Ἐν Χριστῷ τέλλον.

Γρηγόριος Γκίκας Βοεβόδας

Τὴν 24 Αὐγούστου 1853. Ἐν Ἰασίφ.

Τὴν ἡμετέραν περισπούδαστον Πανοσιολογιότητα ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ κατασπάζομαι.

Διερευνῶν κατὰ χρέος ἀδελφικὸν τὸ αἴσιον τῆς περισπουδάστου μοι ἀγαθῆς ὑμῶν ὑγείας, ἔρχομαι διὰ τῆς παρουσίας μου νὰ φέρω εἰς γνῶσιν τῆς Σεβασμίας μοι ὑμετέρας Ἱερᾶς Κοινότητος, ὅτι ἡ Αὐτοῦ ὑψηλότης ὁ Ἑγεμὼν μ' ὄλον ὅτι καὶ ἰδίως ἔγραψεν εἰς ἀπάντησιν τῆς προλαβούσης Ἱεροσφραγίστου τῆς καθ' ἡμᾶς Μεγίστης Λαύρας, ἀναφορικῶς ὡς πρὸς τὴν Μολδαβικὴν Σκῆτην, διέταξεν ὁμοῦ καὶ ἐμὲ προφορικῶς νὰ γράψω περὶ τῆς αὐτῆς Σκῆτης συνφά τῇ ἐννοίᾳ τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος ἐπιστολῆς τοῦ ὕψους του, ὅτι δηλαδὴ δὲν ἔλειψε νὰ ἐκπληρώσῃ ὑπὲρ ἐκείνης τὰς δοθείσας ὑποσχέσεις του διὰ τῶν ὄσων τῇ ἐδωρήσατο γνωστῶν ἤδη, καὶ τῇ ὑμετέρᾳ Ἱερᾷ Κοινότητι, τὴν ὅποιαν ἀξιοῖ καὶ δι' ἐμοῦ ὅπως εὐαρεστηθῇ νὰ ἀποτελειώσῃ τὰ πρὸς βελτίωσιν καὶ πρόοδον τῆς Σκῆτης χρειώδη, διὰ τῆς χορηγήσεως εἰς αὐτὴν ἐκτάσεως περιφερείας ξυλείας, καὶ λοιπῶν, ὅσα ἡ Πατρικὴ ὑμῶν πρόνοια ἐγκρίνει κατὰ τὰς ἀνάγκας, σύμφωνα μὲ τὰς ἀξιώσεις τῶν Μολδαυῶν Πατέρων ¹⁾, τὴν θέλησιν τοῦ ὕψους του ἐκπληρῶν ὅθεν ἀξιῶ καὶ γὰρ τὴν Σεβασμίαν μοι Ἱερὰν Κοινότητα ὅπως λόβῃ ὑπ' ὄψιν τὰς ἀνάγκας τῆς Σκῆτης, καὶ ἐνδώσῃ εἰς τὰς εἰρημένας ἀξιώσεις τῶν Μολδαυῶν Πατέρων, τὸ μὲν διὰ τὴν πρόοδον ἐκείνης, ἔξ οὗ θέλει προσευπαυξήσῃ ὁ ἀποδιδόμενος ἐπαξίως πρὸς τὴν καθ' ὑμᾶς Ἱερὰν Μεγίστην Λαύραν ἔπαινος, τὸ δὲ καὶ διὰ τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ Ἑγεμόνος, δυναμένου νὰ ὠφελῇ πάντοτε ὡς ἐκ τούτου τὰ ἐνταῦθα Ἱερὰ ἡμῶν καταγῶγια ταῦτα ἐκθέτων καὶ ἤδη ὑμῖν δρᾶττω τῆς εὐκαιρίας νὰ ἐπαναλάβω τὴν διαβεβαίωσιν τῆς πρὸς τὴν ὑμετέραν Ἱερὰν Μεγίστην Λαύραν ἰδιαιτέρας ἀφοσιώσεως καὶ σέβας μου, μεθ' ὧν λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ ὑποσημειωθῶ τῆς ὑμετέρας περισπουδάστου μοι Πανοσιολογιότητος

Ἐν Χριστῷ ἀδελφός

Ἀρχιμανδρίτης Νεῖλος Ἐσφιγμενίτης

Τῇ 7)βρίου 1853 Ἰάσιον
Πρὸς τὴν Μεγίστην Λαύραν

ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΛΑΥΡΙΩΤΗΣ
ὁ ἱατρός

1. ἀρχαὶ φδίνων.